

Haxan på Vikingsborg.

(Forts. fr. I. nr.)

TREDJE KAPITLET.

Öfverraskningar.

Ett ögonblick därefter öppnades dörren till salongen, och friherre Axel Adelstam bjöd med en belevad åtbörd Miss Mary Scott att stiga in.

— Har jag nu mamma, sade han i glädigt ton och kysste sin mor på kinderna. Tillåt mig presentera Miss Scott. Nej, sa tant Stolpe. En sådan angenäm öfverraskning, sade han och kysste hennes framsträckta hand.

— Humbug, icke är den angenäm för dig, sade grefinnan och gaf honom ett lätt slag med sin soffjäder.

— Och Jeannette! Hur mår du?

— Jag mår alltid bra, svarade hon i nabbig ton.

Mary Scott stod nervös midt i salongen. Ingen tycktes taga någon notis henne. Plötsligen vände sig baron Axel till henne och sade:

— Ack, förlåt! det är min mor, friherrinnan Adelstam.

Mary tog några steg mot handstolen, där friherrinnan fortfarande satt kvar. Den unga flickan sträckte ut sin fin hand mot henne och sade på svenskt med en lätt amerikansk brytning:

— Jag är så glad att få göra er bekantskap. Det är så vänligt af er att vilja gifva mig, stackars fader- och moderlösa flicka, ett hem i det här vackra huset och...

Orden dogo bort på hennes läppar, då hon märkte, att friherrinnan icke hidsades se hennes framsträckta högra hand.

— Men, mamma, ser icke mamma, att miss Scott, grefve Gyldenskiölds arftagerska, vill hälsa på mamma, utbrast baron Axel och kastade en flammande blick på friherrinnan. Var då så god och säg något, önska henne välkommen hit, tillade han i häftig ton.

Det fanns ögonblick, då friherrinnan, i trots af sin kyliga värdighet och stora viljekraft, kände sig liksom rädd för sin söns häftighet, och ett sådant ögonblick hade nu kommit, då hon märkte, huru förargad han var.

— Så distrait jag är, sade hon kallt och kastade en flyktig blick på den unga flickan, men tog henne icke i hand. Jaså det är Miss Scott? Hur står det till?... Jag hoppas, att ni mår bra...

Stucken, säråd af detta föraktfulla sätt att taga emot henne, insåg Mary nu, hvad hon förut icke förstått, icke tänkt på, att hon var en oöfverkommen gäst på Adelsvik. Hon sträckte på sig, höjde stolt på hufvudet, och hennes röst darrade litet af sinnesrörelsen, hon kämpade mot, då hon svarade med en viss skärpa:

— Jag tackar er, fru friherrinna. Jag mår mycket bra. Vill baron vara god bestyra om, att mitt bagage icke bäres in, eftersom det tycks, som om jag icke är på min plats här.

Friherre Axel skulle just artigt protestera mot dess ord, då grefinnan förtjust utbrast:

— Bravo, min flicka, bravo! Eva Lillie uppi dagen! Kom hit,

min söta, och låt er mors gamla vän få kyssa er och önska er välkommen till Sverige. Jag är grefinnan Ulla Stolpe skall jag tala om för er, eftersom ingen haft det vett att presentera oss för hvarandra.

— Ni kände min mor! utbrast Mary som glädd öfverraskad gick till grefinnan.

— Jag icke blott kände henne, utan vi voro också riktigt goda vänner, hon och jag, fastän jag var flera år äldre än hon. Min söta flicka, när jag ser er, så är det som om jag såge Eva lifselevanden igen. Jag måste omfamna er! utbrast grefinnan lifligt och kysste Mary. Vi måste blifva goda vänner, vi också, tillade hon hjärtligt. Vill ni det?

— Så gerna, svarade Mary okonstladt och klappade grefinnan sakta på ena handen.

De öfriga kastade förvånade blickar på grefinnan, som nu drog ned den unga flickan att sitta bredvid sig i soffan. Att grefinnan kunde visa sig förbindligt belevad, när hon ville vara det, visste alla. Men hon ville det så sällan, nästan aldrig. Det öfverraskade dem därför mycket att se, huru utsökt förbindligt, ja nästan rörande hjärtligt grefinnan uppförde sig mot främlingen.

I samma ögonblick anmälades, att middagen var serverad. Friherrinnan gaf sin son en vink att bjuda grefinnan armen.

— Underliga fasoner ni ha här i huset, anmärkte grefinnan spetsigt, som icke göra toalet fö- re middagen. Jag väntar gerna på den för att min unga vän här, miss Scott, skall få tillfälle att göra litet toalett. Ni är väl van att göra det? tillade hon och vände sig till Mary.

— Ja, Men jag tvättade mig, då jag kom på järnvägsstationen här strax bredvid, så icke behöfver middagen i dag uppehållas för min skull.

— Nå, då så kunna vi ju gå till bords. Sjä, lemna åsido min rang för i dag, Axel. Jag kan gå ensam och behöfver icke din arm. Bjud du den åt miss Scott och för henne till hedersplatsen vid det festliga bordet. Så följ vi tre öfvergifna kvinnpersoner efter er. Jag hoppas, att du lagat till en riktig festmiddag, när du väntade ett sådan här storfräman skulle blifva er. Och det hade grefinnan spetsigt och gaf friherrinnan en sarkastisk blick.

Grefinnan satte sig bredvid Mary och tog till sin granne Jeannette för att hindra henne att sitta bredvid friherre Axel, som nu satt mellan Mary och sin mor.

Grefinnan drog en djup suck af lättnad, då hon märkte, att Mary tog soppan från sidan af skeden, i stället för att sticka in skedens spets i munnen, och att hon begagnade knifven endast till att skära med.

Till middagen serverades endast tre enkla rätter mat. Friherren föreslog ingen skål för Mary, men drack särskildt med henne och bad henne vara hjärtligt välkommen. Hvarken friherrinnan eller Jeannette sade ett ord till henne under middagen. Men friherren och grefinnan språkade lifligt med henne. Då middagen var slut, och de skulle resa sig från bordet, hviskade Mary till friherren:

— Bjud nu grefinnan armen och för henne tillbaka till salongen.

— Nej tack, sade då grefinnan glädligt, jag sätter icke värd på andra-hands-uppmärksamheter. Bjud du Mary armen, det tycker du nog mest om. Och du skall vara snäll mot honom, tillade hon till Mary, ty det är icke alla dagar i veckan, som en man valkomnar i sitt hem kvinnan, som har undanpetat honom.

— Hvad menade grefinnan med det? frågade Mary och såg förvånad på friherren, då de gingo i arm tillbaka till salongen.

— Jag vet icke, svarade han i undvikande ton. Grefinnan är mycket road af att genera folk, och ni skall icke alltid läsa er vid det hon säger.

Under de kaffet serverades gick Mary fram till grefinnan och talade med henne. En liten stund därefter sade hon halhögt till friherren, under det Jeannette satt vid flygeln och sjöng sin bravuraria:

— Hvarför var ni icke upprättligare? Nu vet jag skäl, hvarför er mor behandlar mig så kallt och icke här valkomnar mig hit. Jag har beröfvat er ert arf, baron Adelstam. Jag har räkat komma, mellan er och en förmögenhet, som ni ansågo er ha skäl hoppas, att den skulle blifva er. Jag har från att vara fattig blifvit rik på er bekostnad.

— Hvem har sagt det? utbrast friherren häftigt, och hans uppsyn mulnade. Han min mor vägar tala om det för er, eller har fröken von Höök understätt sig att...

— Nej, ingendera har talat om det för mig, albröt Mary lifligt. Det är grefinnan Stolpe, som har sagt mig sanningen. Nu vet jag hur grymt orätt jag har gjort er.

— Har ni gjort mig orätt? stannade friherren.

— Ja, jag vet nu att ni alltid räknat på... ända till den dag, då grefve Gyldenskiöld dog... att få arfva honom. Han var ju en mors morbror, och ni hade blifvit uppfostrad att tro, att hans efterlämnade förmögenhet en gång skulle blifva er. Och det hade den ju blifvit, om han icke i testamentet, som gjordes för flera år sedan, förordnat, att min stackars nu döda syster och jag skulle vara hans arfvingar. Hade jag icke varit, skulle ni nu vara rik och fri från alla dessa ekonomiska bekymmer, som man sagt mig nu oroa er så mycket. Tag alltihop, baron Adelstam. Jag vill icke ha detta arf. Jag vill icke älsky mig själf för att ha gjort er så grymt orätt.

Friherre Axel såg henne skarpt fögonen. Han rodnade och hans läppar darrade litet mer den blonda mustachen. Det var någonting alldeles nytt för honom att finna en flicka, som ville afstå från en förmögenhet af den enkla orsaken att därigenom ställa tillrätta något, som hon ansåg vara orätt, en flicka som kände att det finnes någonting bättre i denna värld än att vara förmögen. Han vart så vek om hjärtat, då han hörde henne så där varm och innerligt uttala dessa ord. Han hade från första stund, han såg henne i Göteborg, då han mötte henne vid ångbåten, känt sympati för henne. Under resan hade denna sympati utvecklats sig till en ännu varmare känsla. Han glömde nu, att de icke voro ensamma i salongen, att sex ögon observerade dem. Han tänkte nu icke håller på det beslut, hans hederskänsla hade förestafvat

honom, att aldrig sälja sig för pengar, han glömde allt, då han såg denna älskliga varelse bredvid sig, och han kände sig frestad att fatta hennes hand och säga henne, hur kär han var i henne, då plötsligen Jeannette von Höök slutade sin bravuraria och slog ett dundrande slutackord.

Rödnaden flydde då från hans kinder, och han vart mycket blek. Han kastade en blick ut åt salongen och mötte sin mors blick, som på tydligaste sätt sade honom, hur missnöjd hon var öfver att han sysselsatte sig med den hatade yankoeffickan och icke i stället bringade Jeannette sin hyllning.

Han vände sig då åter mot Mary och sade i så hög ton, att alla kunde höra det:

— Jag tackar er. Det är mycket vänligt af er att se den här saken som ni gör, men det är också allt för chevalereskt. Ni har visst icke gjort mig något orätt. Om grefve Gyldenskiöld har fördragit att lemna sin förmögenhet till er och icke till mig, så är det hans affär och icke min. Jag samtycker icke till, att ni öfverläter denna förmögenhet på mig, därför att ni har fått idén, att jag är mera berättigad till den, och jag ber er vänligen att aldrig tala om den här saken mera med mig.

— Förlåt mig, stannade Mary fögonen och rodnade, jag menade väl och ville visst icke säga er. Jag lofvat er att aldrig mer tala med er om denna sak, tillade hon, steg upp och gick till grefinnan.

Friherre Axel hade vunnit sitt mål. Då han såg sin mors vredgade blick, förstod han, att han lyckats hjälpa Mary att återgälda friherrinnan det föraktfulla sätt, hvarpå hon hade behandlat henne.

— Det var bra taladt, Axel, utbrast grefinnan. Sälj icke din aktning för dig själf, Axel, för att behåga en kvinna. Nej, kära Jeannette, börja icke igen att gala. Låt pianot vara. Du kan ju icke sjunga, hvarför gör du det då? Du kan ju icke frambringa en enda valljudande ton och sitt då icke om pip. Tror du verkligen att någon kan tycka om att höra dig sjunga? Du hindrar ju oss från att konversera.

Jeannette steg blossande röd upp från pianot och gick att sätta sig bredvid friherrinnan, som såg mycket surmulen ut.

— Det måtte vara rysligt för en man, sade grefvanen halhögt och vände sig till friherre Axel, som skulle vara så tögri, att han förneade sig för evigt med en sådan där pipande nötskrika! Men vi ha då nu ändligen lyckats tysta henne. Och hör nu på mig, Axel. Du gjorde rätt i att neka att taga mot den förmögenhet, som den här unga romansiska tokan var nog oförståndig att erbjuda dig, men låt icke förleda dig af ditt penningbehof att göra någonting, som du sedan kommer att ång a hela ditt lif, tillade hon och såg merande på Jeannette, ty jag önskar, ja, jag fordrar, att min arfvinge skall vara en bra och förståndig man. Annars gör jag honom arflos.

— Tants arfvinge! Jag förstär icke...

— Jo, min arfvinge! Du måtte väl icke tro, att jag är en sådan toka, att jag lemnar från mig min pengar för att omvända snu skiga bedningar eller till andra så kallade milda stiftelser, då det

finnes åtminstone en distinguerad ung man i världen, som jag anser vara värdig att få dem, och som jag vet behöfver dem.

— Jaså, tant har tagit Rolf till nåder igen, sade friherren och smalog. Visst har han varit litet vild af sig, men han har bättrat sig och är nu en förträfflig man. Jag tycker mycket om Rolf.

— Men det gör icke jag, så systerson han är till mig, inföll grefinnan spetsigt. Det är sant, att jag tagit honom till nåder ingen, men endast till en viss, ganska liten grad, men min arfvinge är han icke, och blir han aldrig. En man, som icke kan ge sig ro att sitta och språka med mig en timma då och då på Vikingsborg i min ensamhet, är icke värdig att bli min arfvinge. Jag ger honom ett ärligt understöd till dess hans gamla utlevade, milda farbror dör. Och när han får arfva honom, så får han ingenting mera af mig.

A propos Rolf, så kommer han hit med taget och åter med mig hem till Vikingsborg. Så jag är icke ovan med honom, men han är icke min arfvinge. Det är du, Axel, och om du vill föga dig efter min önsknings, så skickar jag efter efter en jurist i morgon till Vikingsborg och skrefver ett testamente, i hvilket jag gör dig till min universalarfvinge.

Friherrinnan och Jeanne kastade en oöfelig blick på hvarandra. De voro bleka, deras läppar och händer darrade af sinnesrörelse. De visste, hvad som var i görningen. Men friherre Axel öfverraskades af grefvinns ord och vart ömsom blek och röd. Hans bröst svälde, hans ögon fuktades och öterspeglade den lycka, han kände. Han kastade en klar, strålende blick på Mary, och så vände han sig till grefinnan och stambrydd:

— Skall jag blifva tants arfvinge? Jag... jag?

— Ja, just du, bekräftade grefinnan, som njöt obeskrifligt af att se friherrinnans och Jeannettes förskräckta minner. Och då du blir så rik, tillade hon, så har du råd att följa din egen smak, när det gäller att välja en hustru.

I samma ögonblick öppnades dörren, och en ovanligt vacker trettio års man trädde in. Han var icke blott vacker, han såg afven distinguerad ut, var elegant och modernt kladd och förde sig som en smidig världsmän, som är van att lefva i fina kretsar.

Han gick först fram till friherrinnan, kysste henne vördnadsfullt på handen och sade några förbindliga ord angående hennes utseende och anledningen till besöket. Därpå vände han sig till grefinnan, hälsade henne på samma vördnadsfulla sätt och sade henne några artigheter angående hennes ungdomliga utseende.

Mary såg han icke ännu. Hon satt med ryggen vänd af honom. Då klappade grefvanen henne på armen och sade:

— Har, min söta, får jag preseneara för dig min systerson, grefve Rehnclof — Miss Scott.

Mary vände sig nu om. Grefven bugade sig djupt för henne. Sedan kastade han en blick på henne och spratt häftigt till, som om han blifvit stungen. Hans blickar ströfades ångestfullt på den unga flickan: hans vackra anletsdrag förvredos af smärta, hans läppar darrade och hans kropp skälde af sinnesrörelse. Han vacklade ett par steg tillbaka, tog sig med ena handen mot pannan och rosslade:

— Miss Scott!

(Forts.)